

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Gillian Flynn

Locuri întunecate

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Doagă

Coperta colecției:
Faber Studio
Foto copertă: © Dubova/Shutterstock.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Mihail Nacu
Georgiana Paraschiv

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLYNN, GILLIAN

Locuri întunecate / Gillian Flynn ; trad.: Bogdan
Perdivară. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-029-8

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Dark Places
Autor: Gillian Flynn

Copyright © 2009 by Gillian Flynn
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu editura Crown Publishers, un imprint al
grupului Crown Publishing Group, divizie din Random House, Inc., New York.

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-606-719-029-8

Superbului meu soț, Brett Nolan

Familia Day ducea un trai liniștit
Dar într-o zi Ben Day a înnebunit
Puterea lui Satan băiatu-și dorea
Pe-ai lui i-a ucis ca să aibă ce vrea.

Pe Michelle fără milă a strâns-o de gât
Pe Debby cea mică a ciopârțit-o urât
Pe maică-sa, Patty, la urm-a lăsat-o
Drept în cap cu o pușcă a împușcat-o.

Doar Libby, copila, a scăpat de măcel
Dar viața niciodată nu i-a mai fost la fel.

— *Cântec de copii*, aproximativ 1985

Libby Day

Acum

Am în mine o răutate palpabilă, ca un organ. Spin-tecă-mi burta și s-ar putea să alunece afară, cărnosă și întunecată, să cadă pe dușumea și s-o calci în picioare. E sângele familiei Day. Ceva nu-i cum trebuie cu el. N-am fost niciodată o fetiță cuminte, iar după crime treaba s-a stricat și mai mult. Libby, Micuța Orfelină, a crescut posacă și molatică, dată în grijă de la o rudă la alta — rude mai îndepărtate, veri de-al doilea, surori ale bunicilor și prieteni de-ai prietenilor —, înțepenită prin tot soiul de rulote sau ferme împuțite din lungul și latul Kansasului. Eu, ducându-mă la școală cu hainele purtate ale surorilor mele moarte. Cămăși cu subsuori gălbejite. Nădragi cu tururile lăsate, largi de te apuca răsul, atârnați pe mine cu o curea răpănoasă, strânsă până la ultima gaură. În pozele cu clasa, părul mi-era mereu în dezordine — bentițe alandala, rătăcite printre șuvițele de păr ca niște obiecte aruncate de vânt în hățișuri — și aveam mereu pungi umflate

sub ochi, pungi de bețivancă. Poate și niște buze lăsate în jos, ciudoase, pe unde-ar fi trebuit să fie zâmbetul. Poate.

N-am fost un copil adorabil și, când m-am făcut mare, m-am transformat într-un adult absolut nesuferit. Dacă ai face un desen cu sufletul meu, ar ieși o mazăgă-leală cu colți.

Era un martie nasol, plin de umezeală, și atârnăm în pat gândindu-mă să mă omor, un obicei drag mie. Reverie de după-amiază: o pușcă de vânătoare, gura mea, un pocnet și capul zvâcnindu-mi o dată, de două ori, sânge pe pereți. Tros, pleosc. „Voia să fie îngropată ori incinerată?“, avea să întrebe lumea. „Pe cine să chemăm la înmormântare?“ Și n-avea să știe nimeni. Oamenii, care or fi fost, urmau să se uite la pantofii sau la umerii altora până se lăsa tăcerea, după care cineva avea să scoată la iveală un vas cu cafea, în grabă și cu suficientă zdrăngăneală. Cafeaua se potrivește de minune cu morțile subite.

Am scos un picior de sub așternuturi, dar nu mă puteam hotărî să-l pun pe podea. Sunt în depresie, presupun. Am tot fost deprimată, presupun, de vreo douăzeci și patru de ani. Simt pe undeva, pe dinăuntru, o versiune mai bună a mea — ascunsă pe după ficat sau lipită pe splina trupului meu pricăjit, ca de copil —, o Libby care-mi spune să mă ridic odată din pat, să fac ceva, să mă maturizez, să merg mai departe. Însă, de obicei, răutatea învinge. Fratele meu mi-a măcelărit familia când aveam șapte ani. Mami, două surori, duse într-o clipită: poc-poc, țac-țac, hâc-hâc. După asta n-a mai trebuit să fac mare lucru, nu se aștepta nimeni la nimic.

Am moștenit 321 374 de dolari când am făcut optsprezece ani, ca urmare a acelor binevoitori care citiseră despre trista mea poveste, oameni de bine ale căror *inimi*

zburaseră către mine. Ori de câte ori aud expresia asta, și-o aud des, îmi imaginez niște inimi zemoase, cu aripi ca de pasăre, planând către unul dintre domiciliile mele mizere din copilărie, cu mine însămi, fetiță, la geam, făcând din mână și apucând inimile acelea lucioase, ce varsă peste mine bancnote verzi, *mulțam, mulțam fain!* Când eram încă o copilă, donațiile erau puse într-un cont bancar, care, pe atunci, se tot umfla la trei-patru ani, când vreo revistă sau post de radio scotea de la naftalină cazul meu. „O zi nou-nouță pentru Libby cea micuță: Unica supraviețuitoare a masacrului din prerie a împlinit zece ani.“ (Cu mine, purtând codițe subțiri, pe iarba pișată de oposumi din fața rulotei mătușă-mii Diane. Gambele umflate ale mătușii, date în vileag de fusta destrămată, înfipite în iarba galbenă din spatele meu.) Micuța Day cea vitează a împlinit șaisprezece ani! (Cu mine, rămasă tot mititică, cu fața luminată de licăritul lumânărilor de pe tort, cu cămașa prea strâmtă pe sâni, ajunși ditai țâțele în anul acela, lăbărțați ca-n benzile desenate pe silueta mea minusculă, ridicoli, obsceni.)

Trăiam din banii ăia de mai bine de treisprezece ani, dar erau pe sfârșite. Aveam o întâlnire, în după-amiaza aceea, ca să aflu cum anume, mai exact, se evaporaseră. O dată pe an, omul care se ocupa de banii mei, un bancher cu obraji rozalii și uitătură fixă, pe nume Jim Jeffreys, insista să mă scoată la cină, la o „verificare“, cum îi spune. Mâncam amândoi de maximum douăzeci de dolari și vorbeam despre viața mea — mă știa, până la urmă, de când eram de-o șchioapă, hehe. În ceea ce mă privea, nu știam mai nimic despre Jim Jeffreys, și nu-l întrebam niciodată, fiindcă vedeam întâlnirea, întotdeauna, cu aceeași ochi de copil: Fii politicoasă, dar nu prea, și isprăvește

odată cu asta. Răspunsuri monosilabice, oftaturi ostenite. (Îl suspectam totuși pe Jim Jeffreys că ar fi creștin, bise-ricos — avea răbdarea și optimismul cuiva care credea că Isus veghează.) Următoarea „verificare“ ar fi trebuit să fie peste vreo opt sau nouă luni, însă Jim Jeffreys o ținuse pe-a lui, lăsând mesaje telefonice cu voce potolită și gravă, unde zicea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să prelungească „viața fondului“, dar că se făcuse vremea să ne gândim la „următorul pas“.

Și, din nou, răutatea: m-am gândit imediat la cealaltă fetiță de prin tabloide, Jamie Nu-știu-cum, care-și pierduse familia în același an — 1985. O parte din față îi arsesse într-un incendiu provocat de tăticul ei, care-i omorâse pe toți ceilalți din familie. Ori de câte ori mergeam la bancomat mă gândeam la fata aia, Jamie, și la cum, dacă nu mi-ar fi luat fața, aș fi avut de două ori mai mulți bani. Jamie Cum-o-cheamă aia se fâțâia prin vreun mall cu bănișorii mei, își cumpăra genți fițoase, bijuterii și creme untoase ca să-și netezească mutra aia plină de cicatrice. Și era, normal, groaznic că gândeam așa. Dar știam, măcar, asta.

Într-un târziu, târziu, târziu m-am smuls de pe pat cu un geamăt teatral și-am apucat-o spre partea din față a casei. Stau cu chirie într-o căbănuță, într-o buclă formată din alte căbănuțe de cărămidă, cocoțate toate pe un povârniș lat și abrupt ce dă către fostul obor de vite din Kansas City. Kansas City din Missouri, nu Kansas City din Kansas. E o diferență.

Cartierul meu n-are nici măcar nume, atât de uitat de lume este. I se spune Acolo, În Direcția Aia. O zonă ciudată, de mâna a doua, plină de fundături și de rahat de câine. Celelalte căsuțe sunt pline de bătrâni care

locuiesc acolo de când au fost construite. Bătrânii ăștia stau, cărunți și tremurători ca piftia, pe după plasele de la geamuri, și se uită, la orice oră, pe geam. Uneori mai merg spre mașini, pășind grijuliu cu picioarele lor vârstnice. Mă fac să mă simt vinovată, ca și cum aș face bine să mă duc și să-i ajut. Dar nu le-ar plăcea asta. Nu-s vârstnici dintre cei prietenoși — sunt din ăia cu buze strânse, arțăgoși, deloc entuziaști că mă au vecină, n-o au la inimă pe individua asta *nouă*. Întreaga zonă zumzăie de dezaprobarea lor. Se simte zgomotul nemulțumirii lor și mai e și câinele slăbănog și roșcovan de la două uși mai încolo, care latră toată ziua și urlă cât e noaptea de lungă, vuietul constant de fundal despre care nu-ți dai seama că te înnebunește decât atunci când încetează, pentru câteva momente binecuvântate doar, înainte de a începe iar. Singurul sunet vesel din vecinătate e cel pe care, de obicei, dorm: gănguritul de dimineață al copiilor mici. O gașcă întregă, cu fețe rotunde și înfofoliți, merge la vreo grădiniță, ascunsă și mai departe încă, prin vizuinile întortocheate ale străzilor din spatele casei mele, ținându-se fiecare, strâns, de bucata lungă de funie pe care o târăște în urma lui un adult. Mărșăluiesc precum pinguinii și trec pe lângă casa mea în fiecare dimineață, însă nu i-am văzut nici măcar o dată să se și întoarcă. Ar putea la fel de bine să tropăie așa până ce dau ocol lumii și revin la timp ca să treacă iar pe sub fereastra mea, de dimineață. Oricum ar fi, m-am atașat de ei. Sunt trei fete și un băiat, toți cu o înclinație spre gecii de un roșu-aprins — iar când nu-i văd, când dorm prea mult, chiar devin melancolică. Și mai melancolică decât de obicei. Așa s-ar exprima mama, n-ar folosi vreun cuvânt mai dramatic, gen *deprimată*. Sunt melancolică de douăzeci și cinci de ani.

Pun pe mine o fustă și-o bluză, simțindu-mă o piticanie, fiindcă hainele mele de om mare, de adult, nu mi se potrivesc niciodată pe deplin. De-abia dacă am un metru cincizeci și cinci, ba, de fapt, am un metru cincizeci și doi, dar rotunjesc cifrele. N-ai decât să mă dai în judecată. Am treizeci și unu de ani, însă oamenii au tendința să mi se adreseze cu voci cântate, ca și cum ar vrea să-mi ofere acuarele de pictat cu degetele.

O apuc pe panta plină de buruieni, în timp ce câinele roșcovan al vecinilor se lansează în lătratul lui obișnuit. Pe pavaj, lângă mașina mea, se află stârvurile sfărâmate ale unor pui de pasăre, cu ciocuri și aripi aplătizate care-i fac să aducă a reptile. Sunt aici de aproape un an. Nu pot să mă abțin să nu le privesc de fiecare dată când urc în mașină. Trebuie o ploaie bună, să le spele de-acolo.

Două femei mai în vârstă stau de vorbă pe treptele de la intrarea unei case de peste drum; le-am simțit cum refuză să mă vadă. Nu știu pe nimeni pe nume. Dacă ar muri una dintre femeile astea, n-aș putea nici măcar să zic „a murit biata doamnă Zalinski“. Aș fi nevoită să spun „scorpia aia bătrână de vizavi a mierlit-o“.

Simțindu-mă ca un copil-fantomă, m-am suit în mașina anonimă, de mărime mijlocie, ce pare să fie făcută în principal din plastic. Tot aștept să vină cineva de la reprezentanță și să-mi zică ce e evident: „E-o glumă. Nu puteți conduce așa ceva. Am făcut o poantă“. Îmi conduc mașina de jucărie, ca în transă, cale de zece minute către centru ca să-l întâlnesc pe Jim Jeffreys, și intru în parcare restaurantului cu douăzeci de minute întârziere, știind că o să zâmbească plin de bunătate și n-o să aducă vorba de lipsa mea de punctualitate.

Ar fi trebuit să-l sun de pe mobil când ajung, ca să iasă și să mă conducă înăuntru. Restaurantul — un local mare, de modă veche, unde se mănâncă fripturi — e înconjurat de clădiri pustiite care-l îngrijorează, de parcă niște bande de violatori ar sta mereu la pândă, în bârlorurile lor goale, așteptându-mi sosirea. Jim Jeffreys n-o să fie, tocmai el, „Tipul-Care-A-Lăsat-Să-I-Se-Întâmples-Ceva-Rău-Lui-Libby-Day“. Nimic rău nu i se poate întâmpla CURAJOASEI FETIȚE DAY, MICUȚA PIERDUTĂ, amărâta, roșcovana de șapte ani cu ochi mari și albaștri, singura supraviețuitoare a MASACRULUI DIN PRERIE, a NEBUNIEI UCIGAȘE DIN KANSAS, a SACRIFICIULUI SATANIC DE LA FERMĂ. Mama, două surori mai mari, măcelărite de Ben. Singura supraviețuitoare, pe el îl arătasem cu degetul: el e criminalul. Eram drăgălașa care-și trimisese la judecată fratele slujitor al diavolului. *Enquirer* pusese pe prima pagină o poză cu fotografia mea înlăcrimată, cu titlul CHIP DE ÎNGER.

M-am uitat în oglinda retrovizoare; îmi vedeam și acum fețișoara de copil. Pistrii erau mai spălăciți, dinții îndreptați, însă tot aveam nasul cârn și ochi rotunzi, ca de pisoii. Acum îmi vopseam părul într-un blond oxigenat, însă pe dedesubt creșteau rădăcinile roșcate. Era ca și cum mi-ar fi sângerat pielea capului, asta mai ales în lumina după-amiezii. Arăta sângeros. Mi-am aprins o țigară. Treceau luni fără să fumez, după care îmi amin-team: am nevoie de o țigară. Așa-s eu, nimic nu se prinde de mine.

— Să mergem, Copilă Day, am zis cu voce tare.

Așa îmi zic când mă simt plină de ură.

Am coborât din mașină și am fumat pe drumul spre restaurant, cu țigara în mâna dreaptă, ca să nu mă uit la

cea stângă, cea zdrobită. Era aproape seară. Nori trecători goneau în șiruri pe cer, ca o turmă de bizoni, iar soarele era îndeajuns de jos cât să dea o tentă roz tuturor lucrurilor lor. Către râu, dincolo de rampele arcuite ale autostrăzii, se aflau niște silozuri vechi, ce se proțăpeau golașe, înnegurate de amurg și fără rost.

Am străbătut parcare de una singură, călcând pe o constelație de sticlă spartă. N-am fost atacată. Abia trecuse totuși de cinci după-amiaza. Jim Jeffreys lua cina devreme și era mândru de asta.

Stătea la bar când am intrat, sorbind dintr-un pahar cu suc, și primul lucru pe care l-a făcut, cum mă și așteptam, a fost să-și înșface telefonul mobil din buzunara sacoului și să se holbeze la el ca și cum l-ar fi trădat.

— Ai sunat cumva? s-a încrunțat.

— Nu, am uitat, am mințit eu.

Asta l-a făcut să zâmbească.

— Bun, în fine. În fine, mă bucur că ai venit, drăguță. Ești gata să dăm cărțile pe față?

A aruncat doi dolari pe teighea, apoi m-a condus către un separeu cu banchetă din piele roșie, cu niște crăpături prin care se ițea umplutura galbenă. Am simțit cum muchiile aspre îmi zgârie picioarele când m-am strecurat pe după masă. Din pernuțe se ridica un miros stătut de fum stătut de țigară.

Jim Jeffreys nu bea niciodată alcool de față cu mine și nu mă întreba niciodată dacă vreau să beau ceva, însă când a venit ospătarul am cerut un pahar de vin roșu și l-am privit cum încearcă să nu pară surprins sau dezamăgit, sau orice chestie care-i stătea în fire. *Ce fel de vin roșu?* a întrebat ospătarul și, de fapt, habar nu aveam — nu ținusem niciodată minte numele de vinuri roșii ori albe

sau care parte din nume trebuia rostită cu voce tare, așa că am zis, simplu, *vinul casei*. El a comandat o friptură, eu cartofi copti umpluți, apoi ospătarul s-a dus, Jim Jeffreys a slobozit un oftat lung, ca pe scaunul dentistului, și a zis:

— Ei, Libby, o să intrăm împreună într-o fază nouă și diferită.

— Cât a mai rămas, deci? am întrebat, gândind *zicăzecemiiizicăzecemii*.

— Tu *citești* rapoartele pe care ți le trimit?

— Uneori, am mințit din nou.

Îmi plăcea să primesc corespondență, dar nu s-o și citesc; rapoartele erau probabil vârâte într-un teanc de plicuri de prin casă.

— Dar mesajele le-ai *ascultat*?

— Cred că telefonul tău are ceva. Te tot întrerupi.

Ascultasem destul cât să știu că am dat de belea. De obicei opream după prima propoziție a lui Jim Jeffreys, care începea mereu cu *Aici prietenul tău Jim Jeffreys, Libby...*

Jim Jeffreys și-a împreunat degetele și a scos în afară buza de jos.

— Au mai rămas 982 de dolari și 12 cenți. Cum am mai menționat, dacă ai fi reușit să completezi cu venituri din vreo slujbă regulată, puteam să mai ținem contul pe linia de plutire, dar..., a zis azvârlind palmele în sus cu o grimasă, lucrurile n-au mers în felul ăsta.

— Dar cu cartea, oare cartea...

— Îmi pare rău, Libby, cartea nu. Îți zic asta în fiecare an. Nu-i vina ta, însă cartea... nu. Nimic.

Cu ani în urmă, pentru a-mi exploata a douăzeci și cincea aniversare, un editor de cărți de dezvoltare personală mi-a cerut să scriu despre felul în care izbândisem în lupta cu „fantomele trecutului“. Nu prea izbândisem

eu, dar am fost totuși de acord cu cartea, și-am început să stau de vorbă telefonic cu o femeie din New Jersey care se ocupa de scrisul propriu-zis. Cartea ieșise de Crăciun, în 2002, cu o copertă înfățișându-mă cu o tunsoare nefericit de neîngrijită. Se numea *O nouă zi pentru Day! Nu te mulțumi să supraviețuiești traumei din copilărie — Depășește-o!* și includea câteva instantanee cu mine și cu familia mea moartă, înghesuite între 200 de pagini pline cu terci cleios de gândire pozitivă. Căpătasem 8 000 de dolari pe ea și niște invitații de a vorbi în cadrul unor grupuri de supraviețuitori. Am zburat la Toledo la o întrunire cu niște bărbați rămași orfani de mici; la Tulsa, ca să particip la o adunare specială a adolescenților ale căror mămici fuseseră ucise de tăticii lor. Am dat autografe pentru copii ce respirau pe gură și-mi puneau întrebări agasante, gen dacă mami a mea cocea plăcinte. Am dat autografe pentru bătrânei cărunți și nevoiași care se chiorau la mine pe după ochelarii groși, cu răsuflarea trăsând a cafea și acid gastric. „Începe o nouă Zi!”, scriam, sau „Te așteaptă o nouă zi!”. Ce noroc că puteam face glumițe cu numele de familie! Cei care veneau să mă vadă arătau întotdeauna extenuați și deznădăjduiți și se adunau nesiguri lângă mine, în grupuri răzlețe. Grupurile erau întotdeauna mici. Odată ce m-am prins că nu eram plătită pentru nimic din toate astea, am refuzat să mă mai mișc undeva. Cartea, oricum, fusese un fiasco total.

— Mi se pare că trebuia să scoată mai mulți bani, am bolborosit.

Chiar voiam să scoată bani, într-un fel obsesiv, copilăresc — senzația aceea că, dacă îmi doream destul, trebuia să se întâmple. Ar fi trebuit să se întâmple.

— Știu, a zis Jim Jeffreys, care nu mai avea ce comenta, după șase ani, pe marginea subiectului.

M-a urmărit, în tăcere, cum beau vinul.

— Dar, într-un fel, Libby, asta te pune în fața unei etape noi, interesante, a vieții tale. Ce vrei, cum ar veni, să te faci când crești mare?

Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să consider vorbele lui ca pe ceva simpatic, dar am simțit că mă cuprinde un val de furie dementă. Nu voiam să mă fac nimic, asta era și ideea, în pizda mă-sii.

— Nu mai sunt bani deloc?

Jim Jeffreys a clătinat cu tristețe din cap și s-a apucat să-și toarne sare pe friptura nou-sosită, ce băltea într-un sânge de culoarea sucului zmeurii.

— Dar donații noi? — vine curând a douăzeci și cincea aniversare.

Am simțit iarăși cum mă iau toți dracii, fiindcă mă făcuse să spun asta cu voce tare. Ben începuse măcelăritul pe la 2:00 dimineața, pe 3 ianuarie 1985. Data de înregistrare pe masacrul familiei mele, și eu, aici, așteptând nerăbdătoare să se facă vremea. Cine zicea lucruri din astea? De ce nu mai puteau să fie măcar 5 000 de dolari în cont?

A scuturat iarăși din cap.

— Nu mai sunt, Libby. Cât ai... treizeci de ani? Ești femeie. Oamenii își văd de altele. Vor să ajute alte fete, nu...

— Nu pe mine.

— Mă tem că nu.

— Oamenii își văd de altele? Serios?

M-am simțit brusc abandonată, așa cum mă simțeam întotdeauna când eram mică și vreo mătușă ori verișoară mă lepăda la ușa altei mătuși sau verișoare. *Mie mi-a*